

Preu 2 cuartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ.

RAMBLA D' ESTUDIS, N.º 5, LLIBRERIA.

Preu 2 cuartos.

ACTUALITATS.

«Cuants galls!! Vindrán bé per Nadal....»

ADVERTENCIA IMPORTANT.

Supliquem á nostres corresponsals que s' apressuren á liquidar lo antes posible y posem en son coneixement que desde l' present número ha passat á ser propietat «La Gorra de Cop» de D. Miquel Pujol y Martínez, ab qui deurán entendrers directament.

L' ADMINISTRADOR.

A CA 'L SOGRE.

Tot 'hom assegura quand té bona vida y felicitat completa que 's troba com si estés ahoat se refereix 'l epigrafe d' aquest article. No cal, donchs, dubtar que á ca 'l sogre: es al cel, y qui pot viurer, per mes que sia sols un instant, en tan agradable companyia, pot dir que ha sigut felis. A què vé, donchs, la mania de buscar lo perfecte estat social en utopias políticas y en reformas *sense cap ni sentané*, impracticables absolutament quand dintre de la familia tenim lo que busquem? Dich tenim y potser y sens potser m' equivoco: aquest *tenim* es aplicable sols als que de la patria potestad habem passat á la respectable autoritat de *padres familiæ* per medi del *dols llás* del matrimoni: consti donchs lo *distingo*.

Pero, desgraciadament, no tots los *padres familiæ* poden disfrutar las ventajas de poder contemplar *uns papá y mamá politichs*, com se sol dir ab ó sens propietat; y dich desgraciadament porque lo cel té designis inescrutables y un d' ells es cridar á sí, quand bé li apart, á sos predilectes y, precis es dirho, los sogres no estan escluits de la retgla general, per mes que altra cosa sembli en alguns cassos.

A aqueixos gendres que tenen la desgracia de perdre ó haber perdut avans de tenirlos los correspondents sogres, planyeulos de tot cor y plorau ab ells.

Lo sogre es un exemplar ó individuo de la classe de persones (única mala circunstancia que reuneix), que entre altres té las següents propietats:

Primera: Potser tant, mes y menys jove que 'l gendre.

Segona: Pot dirse Pau, Pere, Jaume ó altra nom cualsevulla sens perdre per aixó sa cua-
litat de sogre.

Tercera: Tot sogre te un gendre al menys, com te, ó ha tingut un ó mes fills.

Quarta: Lo sogre pot tenir ó deixar de tenir opinions políticas y té completa libertad de pensament sens detriment del carrech que desempenya: en consecuencia, té 'l dret de pensar que 'l gendre es un pillo, que 's va casar ab sa filla per interès y altres atrocitats per l' istil.

Quint: sempre serà sogre mentres visquia 'l gendre; de manera que vé á ser un carrech vitalici: així pot dir:—Encare que rabies, gendre, m' haurás de rosegars fins á la última hora de ta vida y si 'l cel comet l' error de emportar-se 'm avans que á tú, no ha de saltarme un rato desocupat per baixar á la terra y donarte mal temps, encare que sols sia esgarraparle 'ls peus, mentres dorms, una nit.

Y finalment, perque fora may acabar, lo sogre es sempre 'l pare de la dona del gendre: ¿voleu mes?

Cualsevulla sia ministre ó gobernador de pro-

vincia: 'l sogre no deu ambicionar res mes; deu estar satisfet; honors, gloria, poder y sobre tot una inamovibilitat que ja voldrian gozarla los empleats y en particular los del ram de justicia aperar de que la tenen escrita en Còdichs.

Hi ha gendres desnaturalisats que faltan al respecte degut á questa sublime figura; sublime per lo antigua y constant y sempre ferma, robusta, plena de vida, com roca granítica arrelada en fonament monstruos, sempre altiva y amenassadora.

¡Oh gendres indignes! no hus reconeixo. Sou uns desagrabits: ¿qui es lo sogre mes que 'l principi de vostra felicitat? Sens' ell jahont so-
ren vostres mullers? sens ells, si, que cumplint, com seu are vosaltres, la noble misió que Deu vos encarregá en eixas textuais pàrraulas: *Creixeu y multiplicauos*, seren lo sacrifici de pendrer muller y sogres, ni mes ni menys que vosaltres; sola y únicament perque pogueseu seguir la via trassada pe 'l director de la incomprendible màquina del univers, sens tenir d' enterromperla un moment. Y en pach de tal sacrifici ¿qué 'ls doneu vosaltres? Escarni y besa. No d' altre manera obraren los jueus ab lo fill de Deu.

Mes, en mitx de tot, aconsola 'l veurer la inmensa majoria de gendres que son bons y obedicents y que 's subjectan carinyosament á eixa segona paternitat. Per aquests sera 'l regne de lo cel en la terra.

Per aquests sera una veritat la comparació que serveix d' epigrafe á est article: «A ca 'l sogre.»

Aconsolemmos, donchs; seguim las vias y esperem pacientement la nostra revenja: es à dir, esperem á que 'ls nets de nostres sogres, fills de nostre muller, arriban á ser esposos ó muller, de... ¿de qui diria?... de nostres futurs gendres.

M. P.

REVISTA.

En l' última representació de *Robinson* donada lo Diumenge passat à Novetats, lo senyor Mollá canta la seguent copla que fou ab justicia molt aplaudida.

¡Diu que més de cent mil duros
per fe 'l Parque s' han gastat,
y per no gastar sis cuartos
per poch morim ofegats!

L' Ajuntament ha disposat fer derribar los cuarts pisos del Ensanche, edificats infringint un Real decret. Bona y justa trobem la determinació; pero ¿no tindria també que *derribarse algo* als Ajuntaments que toleraren semblant infracció? Nos sembla que si.

Pobres individuos si se 'ls apliques la pena del *Tallion*, perque lo que 's derriba de las casas del Ensanche, es, com si diguessim, lo cap.

Un periódich de Madrid diu que lo millor pera evitar lo vici de la borrachera seria fer tancar to-
tas las tabernas. Dels cafés no 'n parla, perque ja es sabut que dels cafés no 'n surt may ningú boracho. ¿Vritat?

Nosaltres fariam mes: arrancariam totas las vinyas; així com pera evitar la prostitució supri-
miriam á tothom, homes y donas.

Los remeys radicals ó no posarshi.

¿Qué 'ls hi sembla del color de gos quand fuig

que van prenent las americanas dels Polissons?
¿Es bonich, vritat?

Per qué no crida l' Ajuntament á 'n aquell chantre ambulant, ab veu de *Tintorero!* dich, *Tintorero*, ab veu de chantre, á que 'ls hi dongui un bany?

Basada en l' argument del celebrat drama de 'n Pitarra, *La Dida*, ha publicat D. Joseph Feliu y Codina una novela del mateix nom.

La Campana de Gracia diu que la novela es original de dit Feliu y Codina. ¿En qué quedem? Si ho es, allavoras lo drama no es original de 'n Pitarra.

La novela porta un prólech de dit Pitarra, tan encomiastich, que, francament, nos sembla impropi sent, com es, part interessada.

En lo prospecte diu l' autor de la novela, parlant de 'n Pitarra, que 's lo més eminent dels poetas catalans.

Que 'ns dispensi 'l senyor Feliu y Codina. Se 's més pobre ó més rich, mes sabi ó més tonto; pero en lo de eminencias no hi ha graus; se 's ó no se 's eminent, senzillament.

Per lo demés, lo llibre 's recomana, sino per la novetat, puig lo públich està ja tip de *Dida*, per lo ben escrit, per la ilustració, que 's de 'n Padró, y per la part tipogràfica, que 's exmeradissima.

Alguns entusiastas per las bonas lletras, enamorats de las brillants cualitats de poeta y prosista del *Invencible Malagueño*, (com ell modestament se titula), especialment per las reveladas en un cuadro fixat en la porta del establiment de dit industrial, que diu:

Senyores voy ha decir
el que tenga voluntad
de buscar al *Malagueño*,
en estas dos portas está.

tractan de proposarlo pera individual de la Academia de la lengua.

No 'ns sembla mal y menos ara que han nombret president d' aquella corporació al célebre conde de Cheste, el *Danticida*, com ab justicia li diu un periódich de Madrid.

A tal president tal literato.

Deya lo secundo Mestre en gay saber, D. Serafí Pitarra, en una de las sevas celebradas cartas insertas en la *Llumanera* de New-York, que 'ls noys de quinse anys, avuy dia, ya no van á tombar bacinas y barrels, sino que son directors de periódichs, etc., etc.

Agrahim aqueixas manifestacions al Sr. Pitarra, puig en elllas, deixa veurer clarament, que comprent, que 'ls noys de quinse anys d' avuy dia fan lo que molts homes no han fet fins á quaranta.

En l' Administració de LA GORRA se troba de venta lo folleto del célebre Victor Hugo, titolat *El derecho y la ley*. Basta saber lo nom de l' autor pera comprender la importancia del mateix. Vain gin depressa que no n' hi ha per qui 'n vol, puig val no mes que dos ralets.

Ha visitat nostra redacció lo núm. 14 de «El Puigcerdanés». L' hi agrahim la visita y l' hi tornem ab lo present número, desitjantli llarga vida.

TEATRES.

L' empresa del Principal continua entretenint á las criadas y als forasters ab *La Redoma Encan-*

tada. Fora d' això, poca cosa d' importància pot donarnos aquella companyia, en la qual apenas si hi ha primeras parts. Ja seria hora de que lo seryor Bernis nos donés a coneixer l' excellent personal que te en lo *Circo de Madrit*.

Lo Liceo, que tant brillantment s' habia inaugurat, entre fracassos de alguns cantants y enfermetats d' altres, va de *capa caida*.

Que's desenganyi l' empresa de dit teatro. Certa part de públich no li perdonará mai l' haberse desfet tan à la *babalá* del tenor Vidal, que sols tenia un mal, no pera nosaltres, lo de ser català.

En lo Circo, *Lo Pou de la veritat*, que may ha satisfet massa, y *El Barberillo*, que ja cansa, en lloch d' atraurer gent l' allunyan.

El Proceso del can-can, què ara's representa, té molta gracia; pero produeix un efecte contrari al que segurament se proposà l' autor. Lo can-can, que l' autor anatemisa, lo públich l' aplau-deix à rabiar.

Si l' empresa d' aqueix teatre no veu d' atrapar una bona obra d' espectacle, posantla ab lo luxo y riquesa que ho feu anys atrás, farà poch negoci.

En lo teatre *Pitarra*, alias *Romea*, no cal dirho. Dilluns, Pitarra; Dimars, Pitarra; Dimecres, pera variar, Pitarra; Dijous, Federico Soler, y així consecutivament.

Lo públich d' aqueix teatre es mol infantil. Li donan unes *Donas*! molt bonicas y se 'n cansa als quince dias. Lo tenen à *Dida* per espay de dos anys y encara mama que 's un gust.

Odeon. Aqueix teatre farà anar cara la pòlvora dintre poch temps. Allí no se senten mes que tirs, puig hasta tiran al sentit comú. Los anuncis del *Odeon* me recordan los del Tivoli anys atrás, rimbombants y estrambòtichs com aquell de *estupenda y nauseabunda funcion*. L' altre dia anunciaua una comèdia en tres actes y dos cuadros. A veurer qui ho entent. Pobres comedias si las escriu lo mateix qu' escriu los anuncis.

L' *Olimpo* te una regular companyia que desempenya ab gust y conciencia tot cuant posa en escena, tan català com castellà.

A *Novedades* hi fà un fret que pela; pero sempre plé; majorment quand se representan *Los set pecats capitais*.

De *Jovellanos* no sabem sino que mes que teatre es un punt de reunió de noyas macas que 's fan passar lo fret à costat del chicot. ¡Ey! tot pe 'l camí ral.

VARIETATS.

—Noy te convido à esmorsar
—Y à quina fonda anirém?
—Ahont vulgas. Com que tu pagas,
à mi m' es indiferent.

Un dia, no gaire bé,
van toparse en una acera
ab son barret un tronera
y ab son canti un ayguader.
Diu l' un, estenen los brassos:
—Sap que passan bultos tals
per ahont los animals?...
Y va dir l' altre:—Ja passo.

DOS FILLS D' EN MONTES.

DESGRACIA !...!

Estimaba jo à una noya
ab ferm, pur y gran amor.
y 'm va donar la carbassa
mes grossa de tot lo mon.

Un' altra ab la qui hi volia
ballarhi un sol rigodon
me va donà ab gran salero
un pebrot, mes... ¡quin pebrot!...

A la meva amiga Rita
li vaig voler fé un petó,
y 'm donà una bofetada,
despres de donarme un moch.

Me trepitja un l' altre dia,
y 'm donà satisfacció:
me donan sempre 'l bon dia;
també 'm donan expressions;

Fins me donan per la meva;
quand convé 'm donan consol;
també 'm dona bastó 'l pare;
me dona consells tohom.

M' han donat xascos, miquels,
castanyas y... ¡qué se jó!
y en tantissim quant me donan
y m' han donat jay senyor!

No he trobat encar cap ximple
que 'm donés un nap ó dos
per ajar à treure 'l ventre
de penas, à can Simon.

BOM.

Un lladre va anar à confessarse y logrà que 'l confessor l' absolués, mediant una rajola de chocolate que aquell li regala.

Al sortir de l' iglesia trobà à un complice seu y li contà 'l fet.

—Me 'n hi vaig,—diu l' últim. Y dit y fet;
sols que en lloch de chocolate donà al confesor
una verdadera rajola, un mahó, molt ben embo-litat en un paper.

—Vagi à dir un Pare-nostre à Sant Jaume—
digué 'l confés, prenen lo que ell creya ser chocolate.

Se 'n va lo penitent al altar del Sant à dir lo
Pare-nostre; pero adonantse 'l confesor de la
burla, se li acosta y tocantlo per la espalda, li diu:

—No li he dit à aquest Sant Jaume, sino al
de Galicia.

—Si vol chocolate de cacau, vaigi à Caracas,
que 's à Amèrica,—contestà 'l lladre.

CANTARELLAS.

Sempre 'm parlas de diners,
y qu' els més rica que jo:
no nya, ja sabs lo que diuen;
si tens més sopa dos cops.

Ab l' Ernesta, ma cosina,
à cartas varem jugar,
y al fer l' última jugada,
l' as d' oros l' hi vaig fallar.

Val més un gust que mil lliuras;
un refran diu net y clar,
valen més mil lliuras, nena,
que lo gust que 'm pots donar.

PEP BOTELLA.

Ahir vaig saberne, Rosa,
qu' erats viuda, y per lo tant,
de tot lo dit me n' desdich,
jo no vull mobles usats.

Me dius que no tinga por,
que 'm declarí... que 'l temps passa.
No hu faré pas; se que vius
al carrer de Carabassa.

BOM.

Per tu ab gust tot ho faria;
fins donaria la sang.....
.....d' un gall dindi qu' ara engreixé
per menjarme 'l per Nadal.

E. G. J.

Si al concurs de Filadelfia
premiéssen la hermosura,
guanyabas lo primer premi,
puig ets tota tu... pintura.

Perque veus qu' estimo à varias.
me dius que soch inconstant:
calla, tonta; això sols proba
que jo tinc un cor molt grant.

Despues de molta experientia
he pogut averiguar,
que 'ls cómichs son molt mes cómichs
cuand no estant representant.

Si al front escrit ne portessim
lo que 'n nostre interior passa
jeuants qu' ara 'ns causan enveja
sols inspirarian llástima!

J. CAMPANA.

En una reunió se parlaba de donas.

Un deya que li agradaban las rossas, un altre
las morenas, etc., etc.

Entra en això un intim amich de tots, y
—¿Quinas li agradun més à vosté, Arturo?—
li pregunta la noya de la casa.

—A mi? las grogas y ab perruca.

—¿Com? Si parlem de donas!

—¡Ah! ¡Jo 'm creya que parlavan d' unsas!

EPÍGRAMAS.

—Tú que tens tanta trasseta,—
va dir à un jove escultor
la filla de 'n Queraltó,
—fesme alguna figureta.—
Y 'l jove, que 's diu Eloy,
com que ab ella está promés,
sense feni pagar res,
ab molt gust li va fe un noy.

Ll. BASSOLS.

—¿Per qué no 's casa, Riteta?
¿A las nits deu tenir pò?..
—No necessito cap home
¿qué no sabs que ting bon gos?

BOM.

LITERATURA DE CARRERÓ.

En una sabateria del carrer de l' Hospital:

Se necessitan oficiales para.

¿Pera qué? Cuand deyam que 'ls sabaters son
l' diligencia...

En un cotxe:

De Barcelona á las Còrtes.

¿Constituyents?

En la plassa Nova:

Cagas de polbos para limpiaar á 6 ctos. una.

Donchs que comensi per netejar l' anuncí de faltas d' ortografia.

En la Rambla del Mitj:

Se hacen toda clase de postizos.

¡Ah! ¿se 'n feyan?... ¿Y are á que 's dedica?.. Desitjariam saberho.

En lo carrer Muija de Sant Pere:

*Secus y escus
tura de noyas.*

Si ensenyen tant be de cosir com d' escriuer correctament, ja 's poden desar.

En la Rambla de Sant Joseph:

*Gran liquidacion
por retirarse del negoeio
con gran rebaja de precios.*

¿Se retira del negoio ab gran rebaixa de preus? Ho sentim, pero 'ns sembla que no hu hauria de confessar tant publicament.

En lo carrer del Carme:

Escriviente español y francés.

Aqueix sòcio deu anar provehit de dos cédu-las.

En lo carrer Baix de Sant Pere:

Se venden toda clase de pastas. Desde el fideo de fraile, al de cabello de ángel, desde el macarrón italiano al de miriñaque.

Aquest no 'l volem comentar, porque seria cosa de may acabar y lo peor es meneallo.

En lo carrer del Portal Nou:

*Tintorería
de color de rosa
de Manuel Babot.*

Y es mentida porque es mès negra qu' una fumera.

En la cantonada del carrer de Trafalgar, Pas-seig de Sant Joan:

*Panadería y Pastelería
y Gran Panadería del Parque.*

Ja ho sabem que sou forniers: no cal dirho dos vegadas.

A casa del célebre óptich del Regomir:

Ferros imantados.

En lo carrer del Hospital, prop lo Passatje de Bernardino:

Confitería.

En la calle Baja de San Pedro hay un zapatero que corta los ojos de pollo sin hazer daño.

De La Imprenta.

Se admitirán tres ó cuatro caballeros con buenas habitaciones, para estar como de familia. Rammellas 6. tienda de pan.

Del Brusi.

Si se necesita un jóven por las tardes por cualquier cosa informarán calle Amalia grande número 13 bajos.

Del Brusi.

Se han estraviado tres añadidos de señora.

Del Brusi.

Habiéndose estraviado un bulto de pañuelos desde la calle Baja de San Pedro á la estacion de Zaragoza, desearia el que lo ha perdido recobrarlo entregando en cambio un bulto de servillas con dos gruesas de mistos. Acúdase á dicha calle Baja de San Pedro número 21.

Del Brusi.

Se enseña de bailar de sociedad calle Ripoli etc.

Del Brusi.

Actrices. Doña Inés y Doña Brigida desean contratarse para el drama de *D. Juan Tenorio*. Informaran Arco del Teatro núm. 52 piso 2.º

Del Brusi.

Los que tengan mantas de lana blancas ó pardas que se presenten calle de Pelayo núm. 21.

Del Brusi.

Asalto 68 piso 1.º puerta 2.º habitaciones para huéspedes buenas, precio módico.

Del Brusi.

Prou.

Tanquem per ara aquesta secció, dihen que 'l número anterior de la Gorra de cop deuria figurar en ella en primer lloc; puig, ho confessem, difícilment s' ha publicat res mes bunyol, y no la tornarem á obrir fins que 'ns creguem ben purgats de las mil faltas comesas en ell. A cada hu lo seu.

SOLUCIONS DEL NÚMERO PASSAT.

Xaradas.—1.ª—EN-RI-QUE-TA.—2.ª—SOL-VA.—Endevinalla.—PIANO.

XARADAS.

Quand lo meu tot es segona,
no 'm fa res siga primera.

Se troba en totes las casas,
per lo menos en la meva.

Quand lo primera 'm fa mal,
es que jo molt tot estich;
tersa y dos es una dona
que molta fama ha adquirit.

Bom.

ENDEVINALLA.

Jo lector, visch poca estona,
si 'm tocan moro al instant;
sens ser bola soch rodona,
camino sens ser persona
y sense tocarme 'm fan.

M. REVOLTÓS.

GEROGLIFICH.

**Loma T IX Cabrinety lo
Víctor Manuel II Pio IX
:: A qell qenotKAP**

A.

SOLA DE BOU.

CORRESPONDENCIA.

Ll. Bassols: Ja ho veu.—Manalet Gardó y Ferrer: Si la Carmeta llegeix la poesia que li dedica, encara s' amagarà més.—J. Oliva: Envihi lo que falta y cuando ho tindrem tot:... ho llenarem.—Malalteira: Vosté s' equivoca; es més mala la poesia que la seva lletra.—N.: Si la inicial vol dir *necio* no 's fa més que justiça.—Tomaset y Compañía: No 'ns agrada.—E. G. J.: Anirà una Cantarella.—Dos barbers: Gracias.—Cherlin: Anirà. Escrigui en català.—Fivaller: A San Boy hi pot anar vosté qu' altra cosa no mereix qui s' atreveix a profanar un nom tan Ilustre.—Pep Botella: Anirà las Cantarellas.—M. Revoltós: Idem la endevinalla y Cantarella; lo demés no.—S. Vintró Casallachs: No senyor; no he rebut las dos cartas que diu, y si li he de ser franch no ho sento tan com haber rebut la tercera.—A. M.: Gracias per los seus consells. Vosté es un bon amich. Envihi l' articlet que diu, puig lo Sonet no està prou bé.—Frare Llech: Aprofitem la Literatura; lo demés no.—Dos fills d' en Montes: Aprofitarem algo.—Quillpíqui: No serveix res de lo que envia.—Moro de Cuina: Gracias per la Literatura; lo demés no marcha.—Poi: Deixis de mal caps; vosté es massa sabi y no envellirà gaire.—Francisco Giralt Llobera: Te molta rahó; li sobra; si senyor; en proba d' això, molt antes de rebre la seva carta nosaltres mateixos nos habíam fet justicia, com podrà vosté veure en lo present número. Per lo demés, no volem polémicas, ni 'l nombrarem director; no tinga por; y fins li direm que en totes parts cohuen fabas, puig la seva carta adoleix de faltas ortogràficas y grammaticals, menos disculpables en vosté que sens mes ni mes s' ha erigit en *Domine*, ficantse ahont no 'l demanaban.—J. Torres: Lo seu Sonet no pot anar.

SÚPLICAS.

1.ª—Supliquem á tots aquells á qui hem dit que lo sen no serveix, que no 'ns envihin res mes, perque si quince dias atrás no hu feyan be tam-poch ho farán ara.

Esperin uns cuants anys y pot ser podrem complauerlos.

2.ª—A tots aquells als cuales hem dit que se 'ls publicará *algo*, los hi supliquem que no envihin res fins que veigin insertat lo que 'ns han remes.

3.ª—Supliquem á tots, en general, que no 'ns envihin *Xaradas* perque 'n tenim de sobras.

4.ª y última.—Supliquem als nostres anticls y bons amichs *Taravilla, Simon Alsina, Pau Rosella, Jesús Moñoles, F. Bolívar, etc., etc.*, que 'ns remetin algun treballat, que *La Gorra de cop* s' honrará molt insertantlos y contribuirán molt á que algun *sabi*, copiantlo de un *campaner*, no digui que *La Gorra de cop* es la cuarta plana de *La Campana de Gracia* que s' ha declarat independent.

Cuántas vegadas *La Campana de Gracia* s' ha vengut per lo que deya la cuarta plana!

RECLAMS.

LLIBRERIA Y PAPERERIA
de M. PUJOL Y MARTINEZ,
Rambla d' Estudis 5.

La Condesita, Los Besos malditos, per H. de Kock. La Biblia de la humanidad, per J. Mihélet. Venus Retozona. Los Secretos de la generación, Pintura del amor conyugal. El Culto al falo. La Dida. Notas íntimas. Vibraciones. La Viticultura y vinificación. El Padre Gines. Historia de la generación. Dos pillos. Un año entre salvajes. El capitán Corcoran. Cuentos fantásticos de Hoffmann. Una hija de Eva, de Balzac. Los Gambucinos, etc., etc., etc. Gran surtit d' obras raras, antiguas y curiosas. Devocionaris de totes classes. S' admeten suscripcions á La Ilustración Española y Americana, La Moda elegante ilustrada, El Porvenir de la Industria y á la Revista Espiritista de Barcelona.

REMEY CONTRA 'L MAREIG.

A totes cuantas personas han probat aqueix remey, los hi ha donat bon resultat. En la redacció d' aquest periodich donarán rahó de qui 'l ven.